

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi, Yıl:2019, Sayı: 25

Tan DOĞAN
Ramazan Türrül OĞULATA
Fehri İrfan ÖNDER
Uğur ATAS
Mehmet RAYMAN
Meral Tabakoğlu TOKSOY
Nilüfer UÇAR
Gülşin Yağmur AKBULUT
Binnaz Deniz AYDEMİR
Furkan ÖZCAN
Özge ARTIKASLAN
Merve DAĞCI
Cemal KARSAVRAN
İkram GÜNEŞ
Oktay GÜLER
Gülşim ERGAYA
Caci SULTAN
Hamiyet KOPARTAN
Cemil ONAY
Demir ZENCİN
Emre AVŞAR
Selahattin EGE
Özgür İRENHÜR
Gülşin FERRUHKIZI
Feyza KURT
Şilürü ÇANKI
Ahmet TEKES
Selami ÖZKAN

Editör: Hamiyet KOPARTAN
(NEVŞEHİR)

www.karakedidergisi.com / facebook.com/karakedidergisi / iletisim@karakedi.com

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Niyazi YAŞAR
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Kapak Foto: Hamiyet KOPARTAN

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail adresi: karakedi.dergi@gmail.com

**-Dergimiz hiçbir ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.**

SAYIDAKİLER

Tan DOĞAN
Ramazan Tuğrul OĞULATA
Hızır İrfan ÖNDER
Uğur ATAŞ
Mehmet RAYMAN
Meral Tabakoğlu TOKSOY
Nilüfer UÇAR
Gülçin Yağmur AKBULUT
Binnaz Deniz AYDEMİR
Furkan ÖZCAN
Özge ARTIKASLAN
Merve DAĞCI
Cemal KARSAVRAN
İkram GÜNEŞ
Oktay GÜLER
Gülsüm ERKAYA
Cesi SULTAN
Hamiyet KOPARTAN
Cemil ONAY
Demir ZENGİN
Emre AVŞAR
Selahattin EĞE
Özgür İRENHÜR
Gülнар FERRUHKIZI
Feyza KURT
Şükrü CANKU
Ahmet TEKEŞ
Selami ÖZKAN

SUNUŞ

Sevgili edebiyatseverler,

Aylık kültür, sanat ve edebiyat içerikli Kara Kedi e-dergimizin 25. Sayısını çıkarmanın sevincini yaşıyoruz.

Sosyal medyada tanıtımını gördüğümde e-dergimiz henüz ilk sayılarındaydı. Kısa sürede okuyucu kitlesini genişletmekle kalmayıp edebiyat dünyasına kendini kabul ettiren Kara Kedi Ailesinin bir ferdi olmaktan gurur duyuyorum.

Tamamen gönüllülük esasına dayanan bu projede yer almaktan ve bu ayki “nöbetçi editörlük” görevini üstlenmekten son derece memnunum. Edebiyata, sanata gönül veren, dergimizin edebiyat yolculuğunda bize eşlik eden tüm yazar ve şairlerimize; ayrıca siz değerli okurlarımıza teşekkürü bir borç bilirim.

Kara Kedi Dergimizin bu ayki konusu “**Dünya Barış Kenti: Nevşehir**”. Dünyanın yedi harikasından biri olan Peribacaları diyarından tüm sanatseverlere selam olsun.

İstedim ki memleketimi siz değerli okurlarımıza “Şehrengiz/ Nevşehir” isimli eserimle tanıyım:

ŞEHRENGİZ / NEVŞEHİR

I

İbrahim, küçük bir çocuğu,
Yüksekçe bir tepeye oturdu.
Bir yandan koyunlarını otlatırken
Akranlarına hayal kurdu.

Helva ustasıydı Muşkara’da.
Yerleşmişti İstanbul’a,
Ünü ulaştı padişaha,
Helvacı olmuştu saraya.

Üçüncü Ahmet padişahı.
Aynı zamanda da hattattı.
Gül goncası Fatma’sı gelin,
İbrahim artık damattı.

Hayalindeki gibi bir vilayet,
Cami, hamam, imaret, ...
Seyyahlara ziyaret,
O tepeli kale yaptı.

“Lale Devri Şairi” arkadaşıydı,

“Paşam, madem yeni bir il yaptınız,
Muşkara olmaz, Nev-Şehir olsun adı.”
Nedim, Nevşehir’in isim babasıydı.

Kurşunlu Camii girişine
Bir beyitlik şiir yazdı.
Yabancı olanlar Osmanlı Türkçesi’ne
Bu şiiri ayet sandı.

II

Nevşehir, güvercinler yurdudur.
Yer altı şehriyle ünlü Derinkuyu’dur.
Peribacaları, Dünya’nın gözdesi,
“Üç Güzeller” Ürgüplüdür.

Hacıbektaş’ta yatar pîrimiz,
Bir kolu Mevlana, Yunus Emremiz,
Gülşehir’de “gül” der Gülşehri’miz,
Acıgöl’de acır su, kurur gölümüz.

Karasaldır iklimi; kıraçtır patatesi,
Sütle kavrulur kabak çekirdeği,
Nohut mayasından Nevşehir simidi,
Ağ pahlasının* lezzeti Avanos çömleği.

Kızıldağ’dan doğan Kızılırmak,
Ta Sivas’ı dolandır gelir,
Toprağımıza bereket, bolluk,
Bize neşe, huzur verir.

*(Ağ Pahlı: Kuru Fasulye)

***Hamiyet KOPARTAN, Nevşehir,
24.02.2019***

SAFRA
(Tan DOĞAN)

'hayat' ruhunu ezer *insanın*
şeytan değil *kendi* yorar tanrı'yı
ne korkudur *ölüm* ne de kurtuluş
şartı mı olurmuş 'güzel yaşam'ın
'seçilmiş'in ömrüne mi acep 'iyi'lik
çılgılığı duyacak *kulak* yok
'akıl'dan da zavallıdır 'dil'
"din" demesin bana *artık kimse*
sessizliği seven *zayıf* en hoş
tutunan en *derin* boşluğa
en *sıcak* karanlığa sarılan
ne gerek var bir şeyi yüceltmeğe
"cennet" diye yalvaran *çıkarıcı*
yalancı yalvacın derdini bilen
anlatmak da *anlaşılmak* kadar boş
ter gibi dökmeli iç'in'i herkes
biz bize benzeriz gelgeçliğimizle
pas'ı bilin sis'i görün küf'ü duyun
sabah-akşam 'mor' öpmeli her ağız
herkesi aldatır herkes 'güzellik' üzre
'eğilmeyen hayvan' da olamadık
korkuya itâat en pis kokudur
vaadin peşine giden ayak kırık kol kopuk
daldan düşen 'yaprak' göğe diz çökmez
zinciri kırmış halk ya da halka olur mu *köle*

'acı'nın gölgesidir 'zaman' ve 'mekân'
'kendi' olamayan adâlet diler
'ilk *tohum*' son çiçeğe dek *çürük*
ne kader'le ne keder'le *savaşmak* mümkün
'kahraman'lığa hevesli her nefes ölgün
her meleğin yolu-yönü şaşkındır
kuruntular kurutsa kusan beyni *ne gam*
'yeni bir başlangıç' diye bir şey yok
kan gibi dökmeli iç'in'i herkes

YAŞ BU YAŞ OLUNCA
(**Ramazan Tuğrul OĞULATA**)

Bilmedim,
Zamanın bu kadar acımasız ve aceleci,
Gençliğin ise saman alevi olduğunu...
Bilmedim,

Yarınların bu kadar hızlı dün olacağını,
Her geçen günün bir iz bırakacağını,
Yılların her şey gibi beni de eskiteceğini,
Düşünemedim.

Hiç fark etmedim bugüne dek yaşlandığımı,
Hep başkaları değişir sanmışım, ne
safmışım.
Şimdi ben, bana yabancı bir ben olmuşum
aynada,
Gençlik çok uzaklarda kalmış, benden
habersiz.
Oysa ne kadar da yakışıklıydım o
yıllarımda,
Değerini bilmediğim güzelim geçmiş
yıllarda.
Yaş bu yaş olunca işte,
Sonbaharında olduğunu anlıyor şimdi
insan...
Düşünemedim.

Yıllar derin derin izler bırakırken bende,
Hayatımda iz bırakanları da alıp
götüreceğini,
Beraber yol aldıklarımı benden ayıracağını,
Beni ben yapan değerleri bana veren,

Bir parçası olduğum annemi bir gün
alacağımı,
Zamanla ardından başkalarının da
gideceğini,
Düşünemedim.

Bilmedim,
Doğumlar kadar ölümlerin de yaşanacağını,
Yaşamın sevinçler ve acılar üzerine
kurulduğunu,
Yaş ilerledikçe gittikçe yalnızlaşacağımı,
Ölümün bu kadar soğuk ve etkileyici
olduğunu,
Hayatın anlamını sorgulamaya
başlayacağımı,
Düşünemedim.

Bilmedim,
Her şeyin boş ve anlamsız,
Hayatın ise bir imtihan olduğunu...
Yaşadığım hırsların, gereksiz kavgaların,
Abartılı sevinçlerin, mal mülk sevdamin,
Hiçbir değeri olmadığını, şimdi anladım.

TEĖET GEÇER KALBİMİZDEN MUTLULUK

(Hızır İrfan ÖNDER)

ağrıyan bir diş gibidir ayrılık
insaf nedir bilmez
acıtır her dem canını
hemen başlar yüreğinde
korkular, kaygılar, çatışmalar
arap saçına dönüşür duyguların
niçin öznellesiveriyor, niçin
hasretin emzirdiđi anlar?

gözeleşir gözlerin
seyirlik çağlayan olur
beklersin, beklersin, beklersin de
bir türlü gelmez olur ilkbahar...
teĖet geçer kalbimizden mutluluk.

VAAD (Uğur ATAS)

Bir gün döneceđim terk ettiđim her şeye.
Dışarıda açma kolu olmayan kapılarıma,
Dumanlı şiirlerimi yazdığım yangın yerime,
Kimsesiz yağmurlarıma döneceğim.
Bıktım bu uyurgezer sevdalar çarşısından,
Çıksın hançer deli rüzgârımın bağrından.
O akşam yine olsun boynu bükük
sokağımda,
Ama aynı akşam...
Arkamdan ağlayan ıslak meydan,
Dönüşüme gülsün bu kez.

Bir gün döneceđim terk ettiđim her şeye.
Ekmeđime döneceđim önce,
Sonra ektiđime.
Gönüllere, topraklara, göklere ektiđim ne
varsa...
Hesap soracağım onları sulamayanlara,
Ve hesap vereceğim geç kaldıklarına.
Korktuklarımdan da korkmayacağım bu
kez,
Sevgiyse sevgi, nefretse nefret...

Bir gün döneceđim terk ettiđim her şeye.
Bir yaralı hikâye bırakmıştım zamanın bir
yerinde,
Onu tamamlayacağım şayet ölmediyse.
Bu kez izin vereceđim,
Ağlamaksa ağlasın gözlerim,
Dağılsın saçlarım.
Vuracaksa gelsin vursun o tokat,
Aşmışsam bildirsin haddimi.

Bir gün döneceđim terk ettiđim her şeye.
Umurunda bile değil takvimler,
Terk ettiđim kendime döneceđim ben.
Asıl o bekliyor beni.
Odur yıllarımı gözleyen tek kişi...

EVSENİMCE
(Mehmet RAYMAN)

ekmeğim yufkam saya
tandırılık evin avlusu kadar
sacın oylumu bezemiz ekşi maya
gün ışığımız uçlanmış meme
mavi çinko demliğin sessizliğinde
dokunuyoruz birbirimize

sevişme teklifim hala geçerli
iki güne birden dayadık merdiveni
dışarıda yağmur yıkamış sokakları
kurgulanmış aşkları yaşayalım
onların gözü yollarda kalmasın
evciğinden bakıyor kara düğme

YALAN DÜNYA
(Meral Tabakoğlu TOKSOY)

Yârin teni kabuklara
Yosunlara bezenmiş
Yüreği desem,
Taş mı? Buza mı kesmiş?
Bacı gardaş
Yalan yollara düşmüş
Dost bildiğin kimler vardı
Bir düşün!
Dostun kıymetini bilen kalmamış.
Doğruyu bilse de söyleyemezler.
Söylesen dinlemez,
Düşman bilirler.
Yalandan kurulu saraylar, tahtlar...
Karınca yeliyle yıkılır bir gün.

AH ÖLÜM
(Nilüfer UÇAR)

Ah ölümdü ışıklı kapıyı zorlayan!
Ayrılık vardı özlemde öte.
Hasret kavrulur sıla çeken dilde.
Öp yarım kalan hayatın dudak uçlarından.

Ah ölümdü resimlerdeki unutuş!
Göğün mavisi, toprağın çimeni,
Delişmen kız baharı, zemherisi,
Meltemlerden kalınca hüznü!

Ah ölümdü ıslak dudaklarda gözyaşı!
Kırık kanatlı Ceren'lerin göçü,
Uçar sonsuzluk deryasına,
Bir nefes dağılır aşkın imkânsızlığına.

Ah ölümdü sevinci taşıyan el!
Suskun büyüdü ömür emaneti,
Çözülünce karlı dağın büyüğü,
Doladın ipek saçlarını Antares'in kızı

Ah ölümdü kalbin kırık mozaigi!
Bak fasılsız geçti hüzzam şarkısı,
Dil nidasını doladı ayrılık destanına,
Düşünce sevdalar “kar”ın beyazına

KIRAĞI
(Gülçin Yağmur AKBULUT)

Ey yüreğine geldim diyen nadide!
Sahte şehirler için mi?
Hasretin başkentine
Sürgünüm?

İkicilikli mi sandın
Gönül erinde yol,
İblisin yanında yürüsün?

Savruk ikilemleri
Toplamalı araftan
Hadi ünle
Sevdiğin taraftan!

Ey yüreğiyle yürüyen nadide!
Hissemize kırağı düştü.
Mataram kayıp,
İrine bulandı bukağı.

Vakit geç değil; lakin
İkindiye güvercinler uça
-En beyazından-
Neme boyanır bulutlar.

BEN GİBİ
(Binnaz Deniz AYDEMİR)

Yakamda kırmızı bir gül.
Kokusunda seni anımsadığım,
Dalgalı bir boya kalemi hayat.
Çizdikçe saçlarına dönüşen
Doru atlar koşuyor sularında.
Atmosferde katbekat nefesin,
Yükseldikçe şakağında dönüyor.
Bekliyorum kelimelerini
Dudağının kıpırdanışında.
İpekten harflerini
Bir tablo işliyorum ellerinde.
Bileklerinden sarkan yapraklarda,
Eski bir şato beliriyor.
Genç oğlan kavuşuyor genç kıza.
Sonra neden sahne kapanıyor?
Alkış sesleri bak her yanda.
Doru atlar geçiyor kızıl buklelerinden.
Üzüm bağlarında sesin yankılanıyor.
Seviyorum seni işte sonsuz türküm!
Söyleyiverdiğim bir çırpıda,
Yalansız dolansız, çıkarsızca
Seviyorum seni!
Mesela okşar gibi bir çiçeği
Ya da başını, masum bir çocuğun.
Ya da dans etmek gibi çılgın kalabalıklar
arasında.
Bir yudum suyu
İlk ve sonmuşçasına içer gibi.
Doru atlar geçiyor kızıl buklelerinden.
Leylak gözlerinde kalbim çarpıyor.
En derininde bir kayanın
Yeni bir hayat başlıyor.
Seviyorum seni, en deli yanım!
Seviyorum seni!
İlk ve sonmuş gibi,
Hayat gibi,
Sonsuzluk gibi...
Ben gibi!

FANUS
(Furkan ÖZCAN)

Çapraz uyaklı
Yıldızlarda
Oligarşik oluşumlu
Salyangozlar var!

Far ışıkları üstünden
Kar taneleri
Düşer
Elektrik direklerine.

Dile dolanmış
Mevsimlerin ortasında
Direksiyonda mercanlar.
Kertenkeleler uyandı.
Karşımda zümrütler
Anlaşılmıyor...

Ay yeşile bürünük
Konuşmuyor.
Yedinci umuduyken
Göl kenarında
Sırılsıklam...

SENİ SEVMEK
(Özge ARTIKASLAN)

Güzel gözlü adam,
Seni bana bağlayan şeyin adı, yalnızca aşk
olamaz.
Fakat “seviyorum” diyorum işte!
Öyle, sadece seviyorum!
Seni sevmek:
Bilinen bir lafın içinde gizli.
Duyulan; lakin anlaşılmayan,
Görünen dağın karanlık ve bilinmeyen
mağarası,
Mutluluğun yansıması.
Seni sevmek notalarla sevişmek gibi,
Sansürsüzce yazmak,
Korkmadan konuşmak gibi,
İdam edilirken gülümsemek kadar garip,
Ama mahkûmun bildiği gerçek kadar güzel
seni sevmek
Seni sevmeyi bir ben bilirim,
Bir de bana mahkûm kalbin.

SAVAŞ
(Merve DAĞCI)

Bu, devrimlerin savaşıydı.
Her fikri, bir sonraki zirveden aşağıya
atlardı.
Olası beladan kaçarsa ahmak,
Olmaması gereken belayı fitilleyecek kadar
küstahtı.
Sahiden,
Bu devrimlerin savaşıydı.
Gecenin sırtına binip güneşe kafa tutarak,
Sabahın yüzüne tükürerek,
Yeryüzünde gaybı arayan şirret şeytana
sarılarak,
Kurnazlık yapmaya çalışırdı.
Yalınayak ateşler üzerinden geçip
Buzları başından aşağıya döküp
Ve bir meyvenin tohumunu yutup
Dünyayı itekleyerek döndürmeyi severdi.
Boynuna dolanan tüm hayretler,
Tüm hasretler,
Tüm hüsranslar,
Tüm harikalar,
Onu öldürmek için...
Göz, gez, arpacığa dönüşüverirdi.
O,
Beyninin içinde lider olmuş,
Mantığını yıkabilecek her hissi yok etmek
adına.
Önünde diz çökmeyen mafya yüreğinin,
Asalak adamlarını kılıçtan geçirirdi.
Onu anlamak gerçeklikten doğma devrimi,
Şairi anlamak demekti.

UYKUSUZ GECELERİMDE DENİZ KOKAR

(Cemal KARSAVRAN)

Mavi gözlerin yosun kokulu.
Aşk seni sevmek, seni hissedebilmek.
Denizlerde çırpınır durursun.
Dalga alır, getirir gözlerime.

Yaşatırsın bir dünya, kendinden öte.
Sıcaklığını hissetmek, tene vuran dalgada.
Kucaklar kolların, kolların deniz anası.
Ana kucağıdır kucağın, sımsıcak...

Akdeniz'in serin, sıcak baharlarında,
Yasemenler açar mis gecenin karanlığında.
Uyurken başucumda nefesin uyur.
Akşam sefalarında kokar tenin.

Özlemin haykırışıdır kavak yellerinde.
Kulağımda, sesinde şarkılar söyler.
Gölgelerinde dans eder yakamozlar,
Ve tatlı tatlı gülümser ay bulutun
arasından.

Yakan yaz gecelerinin ardından geriye
Mutluluğun buruk tebessümü kalır.
Bedenim alev yanar aşk coşkununun,
Uykusuz gecelerimde deniz kokar.

SANCIDAN MORARMIŞ DİZELER (İkram GÜNEŞ)

Vakit ayıbın beşiğinde,
Ve sen kaybın eşğinde.
Hangi yöne dönsem sessizlik
Ve hangi göze baksam hissizlik...

Günahkâr motifli saatler,
İflasa doğru ilerlerken,
Meftun yüklü anılar akar gözlerimin
kıyısından.
Rotasız gitmeler,
Suskun ve dingin dönmeler,
Kanaması bir türlü durmayan yürekler...

Sonra,
Sonra tere yenik düşen,
Katıksız ve bir o kadarda afilsiz
sevişmeler...

Evet, sevgili,
Ucu yanık bir kâğıda,
Yasak bir alfabenin,
Kesik harfleri ile yazmak seni...

Yetmiyor sevmek denen şey,
Ve belki de bundandı,
Ellerin üşümesi,
Dudakların çatlaması,
Bir de cigaranın kederlice içilmesi...

Bak unuttuyordum ha neredeyse,
Bir de "vefa" var.
Vefasızlığın peşinde gezinen...

Peki ya "değer"e ne demeli?
Bir de seni değersizce tepenler...

Dedim ya,
Vakit ayıbın beşiğinde,
Ve sen kaybın eşğinde...
Sözcükler renksiz,
Satırlar gri ve de kimsesiz...

HER SON BAŞLANGIÇ (Oktay GÜLER)

Annem vefat edeli üç ay oluyor, bu üç ay içerisinde kendi evimden hiç çıkmadım. Sadece her gün belki yarım saat kadar mezarına gidiyordum. İlk ay evimiz hiç boş kalmadı. Taziye için gelenler iyi niyetli dualarıyla beraber annemi yâd ediyor, ne kadar iyi biri olduğunu, beraber yaşadıkları anılarıyla beraber anlatıyorlardı.

Artık zamanı gelmişti. Onun yaşadığı, nefes aldığı ve her köşesinde hatıralarını bıraktığı evi görmek istiyordum. Acaba yatağını toplamış mıydı? Buzdolabında hangi yemeği vardı ya da televizyonda en son hangi programı izlemişti? Korkuyordum. Çünkü onun öldüğünü hiç kabullenememiştim. O benim için hâlâ okula giderken saçlarımı ören, ağzı dualı, dünyanın en iyi kadınıydı. Onun kızı olmak bana verilmiş en büyük hediye ve gururdu çünkü. Bir keresinde dolaşan saçlarımı açmak için bana kızmış, - artık iyice sıkılmış olacak ki- saçlarımı kısacık kestirmekle tehdit etmişti. Keşke... Keşke bugün yaşasaydı da ben saçlarımı onun için kazıtsaydım. Keşke burada olsaydı da saçlarımı tararken elini sıkıca tutup koklayarak öpseydim diye aklımdan geçirdim. Saat ikiye geliyordu. Korkak adımlarla annemin evine doğru yürümeye başladım. Ellerim cebimde onun evinin yedek anahtarını sanki kaybolacakmış hissiyle sınıksız tutuyordum.

Nihayet evinin önüne geldim. Babamdan kalan maaşla bu apartmanın giriş katını almış, kendine göre mütevazı bir yaşam sürmüştü. Kapının önünde öylece kalakaldım. İçerde hala onun ellerinin değdiği yerlerdeki kokusu duruyor olabilir miydi? Sanki içerde uykusunda da ben onu rahatsız etmek istemiyormuşçasına usulca kapıyı açtım. Hemen girişte sol tarafta bir ayakkabılığı ve üstünde bu eve her gelişimde "Nihan, terliklerini giy, yalınayak basma!" diye tembihlediği mor terliklerim vardı. Beni yine uyarmasını bekledim. Ama ses gelmiyordu hiçbir yerden. Ortalık çok sessizdi.

Koridorun tam ortasında babamın gençlik fotoğrafı duvarı süslüyordu.

Babam da vefat etmişti. Yaklaşık sekiz yıl önce. O zamanlar liseye gidiyordum. Şimdi eve annemi ve onun hatıralarını görmek için geldiğimden babamın fotoğrafı bende öyle derin bir etki yaratmamıştı. Birileri giderken bir şeyler yarım kalırmış ya ben mutfak masasının üzerindeki bardağın yarısının içilmiş olduğunu gördüğümde bunu anladım. Yutkunamadım bile. Acaba ölüm onu suyunu içerken mi yakalamıştı ya da suya mı doymuştu?

Bardağı elime alıp onun dudak izlerinin olduğu yerleri bulmaya çalıştım. Belki onun dudaklarının değdiği yerden ben de bir yudum içebilirdim. Yapamadım. Büyük umutlarla tuttuğum bardağı aynı yere bıraktım. Bulaşık makinesi boştu. Zaten annem çok titizdi. Kirli bir şeyi hiç sevmez, her işini hemen yapardı. Buzdolabına yöneldim. Tarihi geçmiş birkaç konserve ve belki de yerim diye yaptığı yeşil fasulyeyi gördüm. Ağlamaya başlamıştım; çünkü bu yemek Bekir'in en sevdiği yemektir. Belli ki annem, ben ve Bekir için bu yemeği yapmıştı. Mutfaktan sonra yatak odasına yöneldim. Yatağı yapılmış ve düzenli görünüyordu. Yatağına uzandım. Yastığına kokusu sinmiştir diye derin derin yastığına kokladım. Artık iyice ağlıyor ve sınıksız sarılıyordum yastığa. Yatağının başucunda babamın ve benim fotoğrafımız vardı. Belli ki her gece ikimizle yatıyordu. Peki, bana artık kim "annem" diyerek sarılacak diye aklımdan geçirdim.

Gardırobundaki kıyafetlerine dokundum. Zayıf biriydi annem. Öldüğü gün üzerindeki kıyafetleri morg görevlisinden almıştık gerçi ama benim dikkatimi annemin üzerinde daha önce hiç görmediğim siyah elbise çektir. Annem bu rengi hiç sevmezdi ki. Sevmediği renkteki bir elbiseyi hayatta ona giydiremezdik bile. İtinayla dolabından çıkardım.

Elbiseyi giymeye karar vermiştim. Maraton koşucuları gibi gayet hızlı bir şekilde üstüme

giyivermişim. Annem de giyse demek ki böyle olacaktı çünkü ben anneme çok benzerdim. Aynada kendimi seyrederken elbisenin bir cebi olduğunu fark ettim. Elimi cebe attığımda küçük bir kâğıt parçası buldum. "Nihan okusun" yazıyordu. Merakla açtım. Kızım sana bir mektup bıraktım, mektup.

Annemin küçük bir pusulayla bana yazdığı mektubu okumak için sabırsızlanıyordum. Bu sabırsızlık yerini bir korkuya bıraktı. Çünkü annemin bana söyleyeceği bir şeyi yazıya dökerek anlatmak istemesi kafamda bir sürü soru işaretini uyandırdı. Telaşla notta yazılı olan yere gidip annemin bana bıraktığı mektubu buldum. Belli ki yakın zamanda yazmıştı. Çünkü zarf ve kâğıdın kokusunu duyabiliyordum. Ellerim titreyerek zarfı açtım. Annemin kendi elleriyle yazdığı mektubu gözlerimle süzdüm önce. Onun yazısıydı bu.

" A " harfini çok beceremez, "o" gibi yapardı çünkü. Korkuyordum; ama bir cesaretle başladım annemin bana bıraktığı mektubu okumaya..

Kızım, her şeylerden sakınıp pamuklara yatırdığım kızım,

Sen her zaman hayatın ölümle mühürlenmiş bir yara olduğunu söyledin. Sanırım o yara artık benim tüm vücudumu sarmaya başladı. Sana hep gülmeye çalıştım çünkü inandım ki benim gülüşlerim yarın ağladığın zamanlarda aklına gelir ve o güzel yüzünde senin de gülücükler açtırır. Merak ediyorsun değil mi sana neden mektup bıraktığımı?

“Anlatayım kızım.

Siyah elbise dikkatini çekecektir, diye mektubun yerini söyleyen pusulayı onun cebine koydum. Umarım telaşlanmadın.

Neyse, sen henüz üç yaşındayken baban seni ilk kez kucağına almıştı. O güne kadar Yemen'de çalıştı. Seni çok sevdi ikimiz de. Çok parasız kaldık, çok aç yattık. Ama seni çok

sevdi kızım. Bize en büyük huzur ve en büyük hediye sendin.”

Tekrar ağlamaya başladım. Sanki annemin dizine yatmışım, elleriyle başımı okşuyor ve bana bilmediğim hikâyemi anlatıyordu.

“Bir bahar günüydü. 3 Mart Cuma. Hava, kış mevsimi kadar soğuktu. Yerde en az yarım metre kar vardı. İşte öyle bir günde şu an içinde bulunduğun bu evde kapıya gelen iki yabancı babanı tutup götürdüler. Baban bana ‘Bekle, merak etme.’ dedi sadece ve gitti kızım.

Ben tam on iki yıl bekledim.

Seni bu on iki yıl boyunca nasıl idare edeceğimi hiç bilemedim. Sen babanı sordun, ben hep ‘Yemen'de’ dedim. Karakollara, polislere gittim. Arkadaşlarına sordum. Çaresizce ortalıklarda dolaştım. Sana diyemedim kızım. Günlerce, gücümün yettiği kadar babanı aradım. Onun arkadaşlarına ulaştım. Arkadaşlarıyla gittiği her yere defalarca gittim. Ama ulaşamadım.

Karlar erimiş, çiçekler açmaya başlamıştı. Bahar mevsiminin ortalarına doğru bir telefon çaldı. Arayan babandı. Borçları olduğu için zorla götürüldüğünü, çalışmak zorunda olduğunu ve daha birçok saçma şeyi ardı ardına sıraladı. Telefonda sesini duyduğum için, daha doğrusu hayatta olduğu için Allah'ıma şükürler ediyordum. Cidde'deymiş. Ona ulaşabileceğim bir numarayı bana hiç vermedi. Bazen iki haftada bazen de ayda bir telefonla aradı.

Selim Amcan her ay babanın gönderdiği parayı bana getiriyordu. On iki yıl geçti böyle... Sen bu arada büyüdün elbette. Aklın ermeye başlayıp da bana babanı her sorduğunda ben türlü kaçamak cevaplarla seni geçiştiriyordum. Daha da zor olanı şuydu benim için: Yıllar sonra baban elinde bir oğlan çocuğu ile çıkageldi. Güya Cidde'de çalışabilmesi için bir evlilik yapmak zorunda kalmış.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm kızım. Kabul etmedim tabi ki. İlk başlarda babanı eve

de kabul etmemiştim ama sen vardın hayatımızda işte.

İki mahalle ötede bir ev tutmuştu baban Cidde'den yanında getirdiği karısı ve ondan olan çocuğu için. Hayatımın en zor günleriydi. Ama bana arkadaşlık eden, sırdaş olan, gönlümü avutan biri vardı. O da sendin kızım. Senin için sabrettim. O zamanlar bırakmadım seni. Terk edip gidemedim babanı. Kızgınlığım senin on yedi yaşına kadar devam etti. Biliyorsun sen de o dönemi. Hastaydın. Doktorların sana lösemi teşhisi koyduğunda babanı ilk kez ağlayarak gördüm. Sana kıyamazdı ki hiç. Yaklaşık iki ay boyunca sakladık senden hastalığını. Bu süre içinde sana uygun iliği bulmak için çalmadığımız kapı kalmamıştı. Baban her gün senin için hastane hastane dolaşiyor, şehir dışındakilerle irtibata geçiyor, sonra seni ziyarete geliyordu. Bir gün evine gitmiş.”

Okuduğum her satırda artık iyice korkmaya başlamıştım. Babama kızıp kızmamakta kaldığım kararsızlık beni terletmişti. Mutfığa gidip bir bardak su içtikten sonra kaldığım yerden mektubu okumaya devam ettim.

“O akşam yemek yememiş. Oğlu da sormuş neden yemek yemediğini. Anlatmış her şeyi. Seni ne kadar çok sevdiğini, seni kaybetmekten ne kadar korktuğundan falan bahsetmiş. Oğlan da ‘Yarın hastaneye beni de götür, kanımı vereyim. Belki benim iliğim tutar.’ demiş.

Ertesi gün doktoru bulup bütün tahlilleri yapmışlar. Bizim iki ay boyunca aradığımız ilik, senin hiç bilmediğin üvey kardeşinle eşleşmiş, bir mucize gerçekleşmişti.”

Mektup elime yapışmıştı adeta. Beni hayatta tutan, şu an ayaklarımın üstünde olmamı sağlayan sadece gönüllü bir bağışçıdan çok ötesiymiş. Merakla okumaya devam ettim.

“Ve sen taburcu oldun. Baban bana iliği verenin oğlu olduğunu söylediğinde sadece hastanenin ortasına yığıldığımı hatırlıyorum. Kızdığım, sinirlendiğim, hayatımdan atmak

istediğim adamın oğlu, bana canımı vermişti. Gidip ellerinden öptüm onun. Ayaklarına kapanıp seni bana verdiği için defalarca teşekkür ettim. Babansa bunu senin bilmeni hiç istemedi. Yaptıklarının yanlış olduğunu bana ölmeden önce söylemişti kızım. Babanı kaybetmeden önce karısını, oğlunu, yaptığı evliliği her şeyi anlattı.

Oğuz sana ilik vermeseydi affeder miydim bilmiyorum; ama ben babanı affettim kızım. Sen de gerçekleri bil. Sana ikinci kez hayat verenin üvey kardeşin Oğuz olduğunu bil. Ben bu dünyadan kimseye borçlu olmadan gidiyorum. Sen de Oğuz'a bir gün bu borcunu ödersin.

Sana yaşamının geri kalanında hep mutluluklar diliyorum kızım. Ben kafanı gökyüzüne her kaldırdığında seni izliyor olacağım. Sakın hayata küsme, ardından da çok ağlama. Seni çok seviyorum canım kızım.

Elveda...

Annen.”

BABA
(Gülsüm ERKAYA)

Kalbime içindeki sevgiyi perçinledin,
Aramıza kopmaz bağlar koydun,
Gülümsedin, buzlar bağlamış kalbime.
Su akar yolunu bulur ya
Ben de içindeki sevgiyle kaybettiğim
yolumu buldum
Anne zifiri karanlıktaki ışığımdın,
Yıkıntılar içindeki çökmeyen direğimdin,
Her fırtınada sığındığım limanımdın,
Uçurumun kenarında uzanan elindi.

LEYLA VAZGEÇTİ
(Cesi SULTAN)

Suya zaman düştü... Hırpalanmış yüzünün bir yerlerinde duruyordu o. O iz. O yolculuk. O gitmek. O mor mu mor. Biz, birçoğumuz ya da hepimiz. Kırık ayna parçaları gibiyken bakışları, üstümüze olmayan çöl misaliydi ses çıkarmak. Azar azar ağlardı oysaki üzerine seccade giymiş bir deli sevmiş gibiyken yaşam, bizim çaldığımızdı o iz. O yolculuk. O gitmek. O mor mu mor. O iz.

Cinayet saati yaklaşıyor. Birbirimize bakmayalım. O yolculuk. Bir eşik var. İki tarafında oyuk. Hangisindeyin diye sorma ikisi de sende çünkü. O gitmek. Üç kadar sayıyorum şehri terk edin. O mor mu mor.

Bak, renginde bir alamet var. Birçok yetim bilinçsizlik. "Ellerinden tuttum kıyıya doğru yürüdük. Çıplak kokusunda bir ısırık izi vardı. Bir büyü. Kanının sıcaklığı içimdeki terk edilmiş denizi ısıtıyor, beni telafisiz bir sarhoşluğa davet ediyordu. Ellerim uzansa gökyüzünü kapatır, onu görmesini engellerdim. Kasıklarına vuran güneş bir isyanın sembolü gibi yırtıyordu tarihi. Boynuna uzattım dudaklarımı. Bir kırık hava. Bir yol ve daha aşağıya "Sus" diye bağırdık. Biz, birçoğumuz ya da hepimiz.

Tecavüze uğramış bir aklın bilmecesini çözüyorduk. "Sus" dedik. Tanrı'nın kendisi için yarattığı sirkte bir meyveydi yaşam.

Bitti. Gitti. Leyla vazgeçti...

KEK TARİFİ
(Hamiyet KOPARTAN)

Temizlenen yürekler alınıp
Derin bir kâseye atılıp
İyice çırpılır.

Bir çay bardağı sevgi,
Bir su bardağı saygı,
Bir fincan güzel söz,
Bir yudum güler yüz,
Katılıp harmanlanır.

Gökyüzünden sonsuzluk,
Bulutlardan beyazlık,
Aydan aydınlık,
Yıldızlardan mutluluk,
Vefadan bir tutam tuz,
Hayâdan bir fiske süz,
Sevgiyle bakan bir çift göz
İlave edilir.

Bu tarif kalıba değil,
Özgün bir hayata dökülür.
Olgunluk fırınında zamanla pişirilir.
Sıcak sıcak kesilir.
Ilık ılık yenilir.

Bir dilim yetmez kimseye,
İnsanın tattıkça tadası,
Yedikçe yiyesi gelir.

Bu terkîbi bir defa uygulayan,
Bu keki bir defa tadan,
Kaç temiz yürek doldursa
O kâse yine de dolmaz,
Bu kek yemelere doyulmaz.

BİR KASIM ADASI
(Cemil ONAY)

Bir kasım adasında,
Bir kadın.
Gelip yalnızlığımı dokundu.

Dokunaklı şiirleriyle...

En soğuk sonbaharı adamın.
Üşümedim.
Isındım gözlerine bakarak
Ve şarap...

Çok konuşmadık.
Konuşulacak ve sevişilecek
Saatlerde ben sızdım.

Birbirimize şiirler yazdık.

YORGUN
(Demir ZENGİN)

Yorgunum!
Günlerden,
Aylardan,
Yıllardan öte,
Tutsak bir zamanda
Belirgin belirsizlik.
Hayli miktarda cereyan eden,
Ölçüt bir ölçütsüzlük denklemdir.
Ne bedenim argın
Ne de fer kalıntısı yüzümde.
Soğuk bir akşam.
Hisler arası boşlukta.
Yorgunum!
Bitkinim,
Dargın,
Şu koca esarete
Yaşantılar yaşanmamışlıktır.
İki hayat arası.
Yorgunum!
Yamanmamış yeri yok
Tamamlanmamışlık emsali
Eziliyor ruhum.
Üzüntü etime degen bir alışkanlık.
Yorgunum!
Yorgun,
Gönlüm solgun!

HUZORSUZLUK
(Emre AVŞAR)

Sürekli ağlıyorum kendi içime,
Bir türlü sığmıyor içim içime,
(H)iç huzurum kalmadı özlüyorum eski beni,
Hayret ediyorum hayatın gidişine.
Sadece para, pul, mülk değil benim derdim.
Biraz huzurlu olmak için her şeyimi verdim.
Kendi ellerimle oluşturduğum hayatımı yerdim.
Bıçak sırtında titriyor zavallı kalbim.
Ne yemek ne de suyun var artık hiçbir tadı,
Elimde kalan sadece bir tutam uyku,
Kendim için değil, başkaları için de yaşıyorum hayatı,
Yolun sonu sisli, puslu ve de kapalı.

BİR KATİLİN NOTLARINDAN (Selahattin EĞE)

Gözlerimi açtım. Salondaki kanepede uyuyakalmış olduğumu anladım. Bir müddet uyku mahmurluğu içerisinde, etrafımı boş gözlerle süzdüm. Hafiften üşüdüğümü hissettim. Aklıma çocukken duyduğum “Yatanın üstüne kar yağar.” deyimi geldi. Düşüncelerim, geçmişime doğru bir yolculuğa çıkacaktı; ama buna izin vermedim. Yavaşça kalktım yerimden.

Pencereden salona akşamın solgun ışıkları düşmekteydi. Perdeyi araladım. Aşağıda yoğun bir halde akan trafiği seyrettim bir müddet. Bakışlarım gökyüzüne kaydı. Güneş çoktan batmıştı. Hava uzun yaz gecelerine mahsus, günün o son aydınlık dakikalarını yaşıyordu.

Bakışlarım tekrar caddeye indi. Kararmaya yüz tutmuş akşamın içine, dükkân camekânlarından, sokak lambalarından, araba farlarından, apartman pencerelerinden yağın ışık yağmuru, çok hoşuma gitti. Bende bir manzaraya bakıyormuşum hissi uyandırdı. Bir şair olsaydım, belki de bu an bir şiir bile yazardım. Sonra Haşim düştü aklıma. Şiirlerinde hep akşamı işleyen şair. Ben, onu zaman arkadaşım olarak nitelendiriyorum. O da bu saatlerde çıkarmış sokağa. Ben de bu saatlerde çıkıyorum. Gerçi o çirkin olduğunu düşündüğünden bu vakti tercih edermiş. Peki ben...

Neyse...

Perdeyi usulca kapadım.

Mutfağa geçtim. Akşam çayını severdim. Kendime koca bir çaydanlık çay demledim. Küçük kaselelere biraz

kuruyemişle biraz bisküvi koydum. Aç değildim; ama çayın yanında iyi giderdi.

Akşam ziyafetimi, küçük bir tepsiye yerleştirdim. Salona geçtim. Tepsiyi sehpaoya koydum. Çayımı yudumlarken, dünyada ne olup bittiğini merak ettim. Gündemi öğrenmek için televizyonu açtım. Haber kanallarının birinde İsrail askerlerinin bir Filistinli genci nasıl vurduğu, bir diğerinde Suriye’de masum halkın üzerine yağın bombalar, bir ötekisinde ise sokak ortasında karısını öldüren cinnet geçirmiş bir adam gösteriliyordu. Moralim bozuldu. Parmağım sinirle kumanda aygıtının kapama düğmesine uzandı. Can sıkıntısıyla ayağa kalktım. Elimde çay bardağı, salonda birkaç kez gittim, geldim.

Yarı dolu bardağı sehpaoya bıraktım. Tepsidekilere bir kez bile el süresim gelmedi.

“Ahhh!” diye hüzünlü bir inilti döküldü dudaklarımdan. Kimsede insanlık onuru namına, pek bir şey kalmamıştı anlaşılın. Zaten kalan bir parça insanlık onuru da, zalim olanın güçlü yumruğu altında, zayıf insanlarla beraber yitip gidiyordu.

İçim sızladı. Bir insan, göz göre göre bir başkasının canına nasıl kıyardı? Nasıl? Öldürmek bu kadar mı basitti, anlayamıyordum.

Onlar ölümü ve öldürmeyi çocuk oyunu sanıyorlardı herhalde. Yoksa nasıl yapılabilirdi bu kadar şey. Bunu bir türlü aklım almıyordu.

Şehirler bombardımana tutuluyor... Masum gençler sokak ortasında öldürülüyor...

Hele bir de başkaları var ki... Bunu düşünmek bile istemiyorum. İnsan yıllarca aynı yastığa baş koyduğu eşine, can yoldaşına nasıl kıyardı? Bu kadar mı kör olmuştuk? Bu kadar mı merhametten yoksundu yüreklerimiz. Sonumuz nereye gidiyordu? Sen beni öldürsen yahut ben seni. Ne geçer elimize günahtan başka? Bunu anlamıyor muyduk ya da anlamak mı istemiyorduk, bilemiyorum.

Şu an düşündüklerimi düşmanlarım sezseydi eğer, “Sen ha! Sen düşünüyorsun bunları. Ölürüm de inanmam.” gibilerinden bakarlardı bana. Yüzümde dolaşan bakışlarında, küçümseme ve inanmazlık apaçık okunurdu. Dudakları ise, alaycı bir sırıtışla kıvrılırdı, eminim.

Rabbim sonumuzu hayırlı etsin.

Elimi, yüzümü yıkasam iyi olacak, Biraz ferahlarım diyerek banyoya geçtim.

Dönüşte oğlumun odasının önünden geçerken durdum. Oğlum, annesiyle bir haftalığına dedesinin yanına gezmeye gitmişti. Eşim gitmem için bana da ısrar etti. Ona, işyerindeki masamın üstünde, hazırlanmayı bekleyen dosyaları hatırlattım. “Hadi bakalım bu seferlik ek bizi. Bir dahakine karışmam.” dedi gülümseyerek.

Biricik karım benim. Hayatımın en anlayışlı insanı. Herkesin bana sırt çevirdiği şu dünyada güvenle, omzumu yaslayabileceğim tek insan.

Özlem ateşiyle kabaran yüreğimi, bugün cumartesi, dönmelerine iki gün kaldı diye, teselli etmeye çalışıyorum.

Oğlumun sevimli yüzü geliyor gözlerimin önüne. Benim zeki yumurcağım. O şimdi burada olsaydı, hiç boş kalmazdım. Birlikte kesin bir şeyler yapardık. Mesela

baba oğul sohbet ederdik. O, bana yeni öğrendiği şeyleri anlatırdı ya da merak ettiği, anlayamadığı şeyleri sorardı. Oğlum, büyük bir adam gibi karşıma alırdı, konuşurdum ya merakını giderirdim ya da ilgisini çekecek şeyler anlatırdım. Arada çocuk kitapları okurdum ona. Beni merak ve istek içerisinde dinlerken, gözleri kocaman kocaman açılırdı.

Baba oğul bazen dolaşmaya çıkardık. Bazen beraber çizgi film izlerdik. Bazen de güreşe tutuşurduk. Oğlum beni sırt üstü yıktığı zaman “Yaşasın! Ben kazandım.” diye bir zafer narası koparırdı, salonun ortasında. O kadar mutlu olurdu ki gözleri kıvançla parıldar ve küçük yumrukları sevinçle havayı döverdi.

Bütün bunların yanı sıra beni en çok mesut eden, iş yerinden yorgun argın dönüp de kapıdan içeri girdiğimde oğlumun “Babacığım!” diye koşup boynuma sarılması olurdu. Öyle anlarda kendimi, mutluluk limanlarına yelken açmış bir geminin kaptanı gibi hissederdim.

Omuzlarıma çöken ağır yorgunluğun kalktığını düşünür; bir kuş kadar hafiflerdim.

Kapıyı ittim. Işığın açmak için elim düğmeye uzandı. Bu odanın beni yıllardır kaçırdığım geçmişimin tam ortasına bir balçık gibi çekeceğini bilseydim eğer, eşikten içeriye bir adım bile atmazdım; ama bunları, onu gördükten sonra düşünecektim ve iş işten geçmiş olacaktı.

Yanan lamba, içerideki karanlığı sildi. Gözlerim, özlemle eşyalarda dolaştı. Onu gördüm. Gardırobun üzerinde duruyordu. Elime aldım. Ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Duraksayıp kalmıştım. Peş peşe aklıma hücum eden hatıralar altında

bedenim, bir külçe kadar ağırlaşmıştı. Damarlarımdaki kanın çekildiğini duyumsuyordum. Kendimi, yığılırcasına oğlumun yatağına bıraktım. Beni, sudan çıkarılmış bir balık gibi sersemleten şey, hâlâ elimde tuttuğum tüfektir...

Geçmişime doğru yola çıkan düşüncelerime, bu sefer engel olamadım.

Kucağımda kocaman bir tüfek yatağın üstünde oturuyorum. Kapıyı küçük bir el itiyor. Kardeşim giriyor içeri. Dört yaşlarında bir çocuk. Rengi siyaha çalmaya başlayan saçlarını, annem özenle taramış. Küçük kollarını iki yana açmış, bana doğru koşuyor kardeşim. Ayağa kalkıyorum. “Teslim ol! Ellerini havaya kaldır.” diye bağıryorum.

Ufacık bir çocuk teslim olmayı nerden bilsin? İşte bunu akıl edemeyecek kadar küçük yaştaım. Tüfeğin ağırlığına, kollarımın gücü yetmiyor. Yere düşecek diye korkuyorum. Panik içinde sıkıca sarılıyorum ölüm makinesine. Korku ve panik damarlarımdaki kana bulaşmış sanki. Parmağımın tetiği çektiğinin bile farkında değilim. Namluda bir kıvılcımın yanması ile sönmesi bir oluyor. Kardeşim kanlar içerisinde savruluyor yere.

Elimde duran tüfeğin namlusunu şakağıma yaslıyorum. Tetiği çekiyorum. Beynimi dağıtmasını bekliyorum; ama olmuyor. Sadece tüfek patlamasını andıran bir ses çarpıyor kulağıma.

Bu ses, beni hayatımın kabusundan sıyrıyor. Gardırobun üstünden aldığım tüfeğin oyuncak olduğunu işte o zaman anlıyorum. Çevreme bakıyorum. Burası oğlumun odası.

Yerimden fırladım. Çocuklarımıza, oyun diye neden öldürmeyi öğretiyorduk ki? Öldürmek oyun muydu? Onların masum dünyasına neden öldürme fikrini aşılyorduk?

Bugüne değin oğluma oyuncak bir silah almadım. Bu oyuncak da yüksek ihtimalle komşunun oğlundu. Bizde unutmuş olmalıydı.

Pencereyi açtım. Oyuncağı, beşinci kattan aşağı fırlattım. Düşünülecek bir şey yoktu bu konuda. Araba filan oynasın; ama silah değil.

Yıldızsız gökyüzü bana geçmişimin karanlık günlerini anımsattı. Ne günler geçirmiştik, bir ben biliyordum. Uzun bir süre olayın şokunu atlatamadım. Bir dönem çocuk ıslah evinde kaldım. Sonra eve yolladılar. Ne zaman annemin, babamın yüzüne baksam, kanlar içerisindeki kardeşimin cesedini görür gibi oluyordum. Onların da acı çektiğini biliyordum. Aklım ermeye başlayınca, evden uzak olmanın benim için de, onlar için de iyi olacağını anladım. Babamı ikna ettim. Yatılı bir okula kaydım alındı.

Zaman, kanayan yaramızı iyileştirmedi elbet. Sadece sızının şiddetini azalttı.

Haftalar ayları kovaladı. Aylar da yılları... Yaşımız büyüdü. Bugünlere ulaştık. Ben, kendimi asla affetmeyeceğim. Bu bir gerçek. Fakat bu olayda tek suçlu ben miydim? Silahı dolu bir vaziyette bırakanların hiç mi suçu yoktu? Ancak beni en çok üzen şey, arkamdan konuşan insanların geçmişim hakkında yalan yanlış malumat edinip yüzüme kötü kötü bakmaları oluyor. Bu bakışlarda küçümseme ve korkuyu apaçık okuyorum. Bu durum, öylesine canımı sıkıyor ki gölge

gibi her dakika her saniye beynimi meşgul ediyor, başarılı olmama bile engel oluyor.

Geçen ay iş yerimde terfi edildim. Kademem müdür yardımcılığına yükseldi. Bu görevde daha ilk maşımı bile almamıştım. Arkamdan konuşulanlar, yüzümde dolaşan alaycı bakışlar beni öyle bezdirdi ki adeta bana yaka siltkirdi. İstifa etmeyi düşündüm. Bu düşüncem, müdür beyin kulağına gitmiş olacak, beni yanına çağırdı.

Kapısını çaldım. İçeriden “Gelin!” diye bir ses işittim. Beni görünce ayağa kalktı. Elimi sıktı. Karşısında yer gösterdi. “Oturun şöyle. Bir dakika bekleteceğim. Kusuruma bakmazsınız inşallah.” dedi gülümseyerek. Gösterdiği yere oturdum. “Yok. Beklerim sıkıntı değil Müdür Bey” dedim.

Oturduğu sandalyesinden, masanın üstüne doğru hafif eğildi. Önünde açık duran evraka göz gezdirdi.

Müdür Bey’in saçlarının birazı döküktü. “Kim bilir niye?” diye geçirdim içimden. Diğer arkadaşların aksine, ben severdim müdür beyi. Babacan bir adamdı. Özü sözü birdi. İmzaladığı evrakı yavaşça kenara itti. Bakışlarını bana çevirdi. “Nasılsın diye sormayacağım evlat. Bu aralar iyi olmadığını duydum. Ardından konuşulanlara takılma. İnsanın ağzı torba değil ki, büzesin.” dedi. “Ama müdür Bey” diye itiraz edecek oldum. Konuşmasında ve bakışlarındaki dostanelik o kadar samimiydi ki böyle bir şey demenin gereksiz olacağını anladım. “İstifa etmeyi düşünüyormuşsun.” diye sürdürdü sözlerini. “Böyle bir durum onları, mutlu etmekten başka bir işe yaramaz. Benim ardımdan konuşmuyorlar mı sanıyorsun? Hepsini biliyorum. Ama kulak ardı ediyorum artık. Sonra gülerek:

“Biz böyle şeyleri kafamıza taktık zamanında. Saçlar boşa döküldü. Seninki bari dökülmesin.”

Yüzümde tebessüm oluştu. “Haklıydı. Arkasından konuşanlara kulak asacak olsaydı, iş yerinde çalışan kalmazdı.” Sonra müdür bey konuşmasını şu sözlerle tamamladı. “Unutma, sen başarı basamaklarını tırmanırken, ardından kuyunu kazmaya çalışanlar ya sana yetişecek gücü olmayanlardır ya da bunu göze alamayanlardır”.

Bu ve daha nice hatıramı, yazıya dökmeye çalışıyorum. Çünkü ileride oğlumun herkesin düşündüğünün aksine, bile bile cinayet işlemediğimi anlaması için.

Yalnızlığın bana iyi gelmeyeceğini anladım. Koridora çıktım. Vestiyerde asılı paltomu, sırtıma geçirdim. En mantıklısı eşim ve oğlumun yanına gitmekti. Dairenin kapısını kilitledim. Yaktığım sigaradan derin bir nefes çektim.

Yüreğimde kanayan yaranın merhemi olmadığını biliyordum. Başım öne eğik, basamakları ağır adımlarla indim, indim...

GÖRÜNMEZLER (Özgür İRENHÜR)

Yanaf ayının son günlerine tekabül eden gece yarısı, dondurucu soğğun öncü habercilerinden rüzgâr ve yağmurun şiddetini arttırdığını otobüsten indiği an anlayan adam, boynunu saran atkısını kontrol edip başını öne eğerek yürürken ara sıra kırık kaldırım taşlarına denk geldiğinde paçasına sıçrayan suları önemsememeye çalışıyordu.

Pantolonu sırlıklam olmuş, saçlarından damlayan yağmur suyu omuzlarına geçerken çoraplarının ıslanmasıyla kaldırımda pusuya yatmış su birikintilerinden kaçmasına gerek kalmadığına karar verip elindeki çantayı sıkı sıkıya tutarak adımları hızlandırdı. Havada asılı kalamayan ruhu ya içeriye bükülecekti ya da dışarıya, ya aşağıya ya da yukarıya. O sabitlenemezdi hiçbir zaman.

Adam “şanslı hayat yaşadığını anlamak için aşağıya, şansız hayat yaşadığını anlamak için yukarıya bakanlar yanılıyor, dümdüz karşıya bakacaksın” diye mırıldanarak damlalarının dövdüğü burnunu kaşırken ilk kez bakışlarını kaldırım taşlarından alıp karşıya verdi. Henüz doğmuş otların, başına buyruk rüzgârın ve doğanın kalp gibi atan ağaçlarından arasından geçmeyi hayal ederken kendisine doğru gelen ışık huzmesi dikkatini çekti. Daha dikkatli bakınca hızla yaklaşan ışığın araba farı olduğunu anlayıp kendini yana fırlattıktan sonra arkasından geçen arabanın park duvarına çarpıp çıkardığı sese bakmadan yürümeye devam ederken uzun ve kaba korna sesi geceyi yırttı. Sokak girişlerine yeni konulan Fando’ya dikkat etmesini söyleyen arkadaşına güvenip can kulağıyla

dinlemesinin karşılığını almanın cesaretiyle bir an önce eve ulaşması gerektiğini biliyordu. Yağmurun hızı aynıydı, bekleyen taraf olduğu için gecenin de acelesi yoktu; ama gülünce güneşi, düşünceli olunca kapkaranlık kuyuyu yüzüne yapıştıran şu an onu bekleyen Makuyen için endişeleniyordu. Endişeli olması düşüncelerinin bulanıklaşması demektir ve bu onun lehine olan bir şeydi. Kalp atışının hızlanmasıyla Makuyen’in o an ne yaptığını düşünerek daha çok endişelenmeye başladı. Sokağa girince ilk kez Fando’yu gördü. Bahsedildiği gibi 1,5 metre yükseldiğinde silindir şeklindeydi. Yürümesine aynı tempoda devam ederken sokağın bitiminde duran diğer Fando’ya yaklaşınca arkasına baktı. “Sakin düşüncelerini değiştirme, sakın!” diye kendi kendine tekrar etmeye başladı.

“Hava güzeldi, ormanda yürüyüş yapmak çok iyi geldi. Kumsal da harika. Tam denize girilecek havaymış.”

Nefes nefese ilerlerken karşısında birkaç köpek görünce yavaşladı, köpeklerden nefret ettiğini belli etmemek için hemen yeni düşünceler edindi.

“Hayat çok güzel, evrenin ihtişamı benimle”

Yanaf ayında beklenen gerçekleşmek üzereydi; yağmur damlaları daha irileşmiş, sulu kar yağmak üzereydi. Uzaktan kendisine doğru yaklaşmakta olan insan silueti görünce biraz paniklese de elindeki çantayı karın hizasına çekerek yürümeyi sürdürdü. Sokak lambasının ışığını arkasına alan siluet ona doğru yaklaşırken, hemen sağdaki sokağa girmeyi düşündü. Kemiklerini sızlatan soğuk düşüncesi ile kaslarının uyumsuz çalışması kararsızlık yaşatınca ne yapacağını bilemedi

ve bu ona siluetin karton bir koli taşıdığını fark ettirdi. Yağmurun asfaltı dövdüğü bu saatte bir insan neden koli taşır ki diye şüphe duyan adam, tam yanından geçerken onu başıyla selamladı; ama koli taşıyan bedeninin gözleri sabitlendiği noktadan kıpırdamadı, yeni yağmaya başlayan sulu kardan ve şiddetli rüzgârdan dolayı ya göremedi ya da selamını almak istemedi. Kolinin içinde ne olduğunu bilmiyordu; ama ona bakınca bayağı ağır olmalı diye düşündü, çünkü bedeninin üst tarafı öne doğru eğik halde, neredeyse düşecekmiş gibi yürüyordu. Kolicisi sokağın girişindeki Fando'nun hemen solundan caddeye çıktı ve gözden kayboldu.

Adam geçip gitmiş olan kolicisiye bakakaldı. Sonra kendine geldi ve hemen yürümeye devam etti. Ara sıra üstünde çakan şimşek biraz ürkütse de onu hiçbir şey Fando'lar kadar ürkütmüyordu.

Bir yokuş indi, sağa döndü bir yokuş daha indi. Terzi dükkânını geçip gene sağa döndü. Gece yarısı olmak üzereydi ve ortalık iyiden iyiye sakinleşmiş, sokakta kimseler kalmamıştı. Yağmurun sesi, yürürken ayakkabısının çıkardığı ses, aksak ritimli köpek havlamaları ve doğanın kendine küsen yüzü haricinde kalp atışının sesini duyuyordu.

Bir Fando daha gördü uzaktan. Bu kadar sık aralıklarla konulduğunu söylememişti dedi kendi kendine.

“Sörf yapmak istiyorum” diye düşüncelerini değiştirmek için kendini zorladı; ama arkasından ismini ve numarasını söyleyen boğuk ses onu takip etmeye başladı.

“Tekrar liseyi okumak istemiyorum, iki kez okudum yeter!” diyerek hırsla

koşmaya başladı. Koşunca dikkati dağıldı ve ismini duymamaya başlayınca sola döndü ve evin kapısına ulaştı.

Kapıyı açıp içeri girince Makuyen'i ocağın başında yemek yaparken buldu. Makuyen yemeği ateşte bırakıp ona doğru koştu. Korkusunu belli etmemeye çalışıyordu ve bunu yapmanın en kolay yolu öpmektir. Sarıldı ve öptü. Kendini geriye çekip parmağını dudagina götürerek sessiz olmasını istedi, “Daha yeni uyudu.” dedi.

-Nerde kaldın Cem?

-Anca geldim işte.

-Fando diye bir şeyler koydular bugün, haberin var mı?

-Evet söylediler.

-N'apacağız peki hiç düşündün mü?

-Sırılsıklam oldum, dur bir soyunup kurulanayım, anlatırım.

Makuyen bunu anlayamadığı için kısa bir utanç duysa da sıyrılmamasını bildi ve hemen ondan uzaklaştı, banyodan havlu getirirken Cem, kapı girişince tüm elbiseleri çıkarmıştı bile. Makuyen onu havluyla kurularken içeriden “Baba” diye bir ses geldi. Cem kızının odasına girdiğinde onu yatağında otururken buldu. Hemen koşup sarıldı ona, sıkı sıkı sarıldı. Kızını öpüp tekrar yatağına yatırdığında Makuyen odanın girişinde elindeki kıyafetleri göstererek onu çağırdı. Bir kez daha öptüğünde kızı uykuya dalmıştı bile. Cem sessizce odadan çıkıp hemen orada giyindi. Yanık kokusu gelmese yemeği yaktığını hatırlamayacak olan karısı birden mutfığa koşup ocağı kapadı.

Cem üstünü giyinirken Makuyen'in masayı hazırlamaya başladığını fark edince "Karnım aç değil, yanıma bir otur konuşacaklarım var." dedi.

Makuyen ilk olarak anlamak istemedi; çünkü tüm gün iş yerinde çalıştığını bildiğinden karnının aç olduğunu biliyordu. Zaten ne zaman aklını kurcalayan bir şey olsa bunu gizlemek için istediğinin tam tersini söylediğini farkındaydı. Önce duymazlıktan geldi, mutfağa girdiğinde "Makuyen, sevgilim" diye seslenen Cem'in niyetinin ciddiyetini anladıktan sonra vazgeçip içeriye yöneldi. Masanın yanına bir sandalye çekip karşısına oturdu.

-Şimdi diyeceklerimi iyi dinle.

-Korkuyorum.

-amkroK

-Anlamadım?

-amkroK

-Cem ne diyorsun, anlamıyorum.

-Şimdi Güneş'e uçtuğunu hayal et.

-Evet

-Tamam, şimdi Güneş'ten buraya geldiğini.

-Anlamıyorum.

-Peki, beni seviyor musun?

-Evet

-Beni yani Cem'i seviyorsun? O zaman i'meC sevmiyorsun

-imeC nedir ki?

-meC: Ben yani.

-Hiç anlamıyorum öf canım ya! Bir saniye! Ha, evet, yaa, tamam, anladım anladım. Peki neden Güneş'ten buraya gelmek zorundayız ki, hazır Güneş'e gitmişiz değil mi?

-Fandolar çok tehlikeli Makuyen, bildiğin gibi değil. Ayrıca düşünce emen yastıklar da olacakmış sırası gelince.

-Ne işe yaracakmış bu yastıklar?

-Fandoyu atlatanlar için bir uygulama bu. Bir adım sonrası da alnının ortasına sivilce gibi bir şey koyacaklar, buna kısaca "etbeni çipi" diyecekler. Etbeni çipi takılmadığı takdirde kimseye iletişime geçemiyorsun, ne konuşulanları duyuyorsun ne de seni duyuyorlar. Bitki gibi oluyorsun. Bunlar olmasın, hem de hiç olmasın. Düşünce suçu iyice daraldı, sadece düşünmeye kadar indirgediler. Ceza olarak üçüncü kez liseyi okumak istemiyorum Makuyen, o yüzden bazı zamanlarda Güneş'ten buraya geleceğiz konuşurken.

Cem heyecanla konuşmasına devam ederken, kilerin önünden bir tıkırtı geldi. Cem hemen sustu ve Makuyen'e sus işareti yaptı. Tıkırtı gitgide onlara yaklaşmaya başladı. O sırada kızı "Anne" diye bağırdı. İkisi de odaya koştular, kız yatakta oturuyordu, heyecanlanmıştı, belli ki o da tıkırtıyı duymuştu. Annesine korkuyla "O ses nerden geliyor?" diye sorunca "Kilerden geliyor." diye gönülsüz cevapladı. Kız ikna olmadı, gene sordu, Makuyen gene yanıtladı. Cem'in yüzü ekşidi, sinirlendiğinde sağ gözü seğirirdi. Seğiren gözüyle kızına baktı, elini saçına koyarak;

"Korkma canım, onlar Görünmezler." dedi.

-Görünmezler kim baba?

-Görünmezliği hak eden insanlar.

-Biz de görünmez olacak mıyız baba?

-Hayır kızım, sistemin ayrıcalıklı insanları olacak.

-Hep mi olacaklar?

-Hayır kızım, devleti yeteri kadar seversen bir günlüğüne oluyorsun.

-Korkuyorum baba!

-Korkma kızım, bunlar görgüsüz görünmezler, başka ailelerin hayatlarına röntgencilik yapıyorlar.. Neredesiniz ulan! Rahat bırakın bizi! Gidin buradan!

Tıkırtı kesildi. Şimdilik.

Televizyonda reklamlar başladı.

“Düşünce Emen Yastık’ta indirim”

KÜÇÜK HAYATLAR (Gülner FERRUHKIZI)

Sabah açılmıştı. Evde herkes derin bir uykudaydı. Bense uyuyamadım, yataktan kalkıp, eşofmanımı, spor ayakkabılarımı giydim ve yola koyuldum. İçimden sabah yürüyüşü yapmak geldi. Sahilin kenarına gittim ve havanın kokusunu ciğerlerime çekmeye başladım.

Sonbahar aylarındaydık. Buna rağmen gökyüzündeki güneş yeryüzünü ısıtmaya yetiyordu. Yağmur yoktu, soğuk hava yoktu, rüzgâr bile yoktu; sadece ılık ılık sonbahar esintisi duyuluyordu. Aniden yorgunluk çöktü ayaklarıma. Köşedeki bankın üzerine oturup soluklanmam gerekiyordu. Oturdum ve denizi izlemeye başladım.

Denizin taze su kokusu güneşin parlaklığı altında dans ediyordu adeta. Aniden gözüm yerde dolaşan minik karıncalara takıldı. Sonbahardaydık; ancak karıncalar hala ortalıkta dolaşıyordu. Belki de bunun sebebi havanın bir bahar, yaz havasını anımsatmasıydı. Galiba bu sıcaklar yüzünden tabiatın bu minik dostları hala kendi yuvalarına gitmemişlerdi. Karıncaları dikkatlice izlemeye başladım. Sanırım kendilerine kışlık yiyeceği taşımaya çalışıyorlardı. Almışlar sırtlarına kocaman kocaman yemek kırıntılarını, yürüyorlardı. Herhalde şu kırıntılar insanların atıştırmalıkları olsa gerek, sahilde oturup

bir şeyler yerken yere dökülmüştür sanırım. Banktan kalkıp onlara yaklaştım, onların hareketlerini daha detaylı izlemek istiyordum. Beni o halde görenler aklımlı kaçırdım zannederlerdi herhalde. Etrafıma baktım. Neyse ki ortalıkta kimsecikler yoktu. Zaten sabahın yedisinde benim gibi spor tutkunu kişiler sahile gelirdi herhalde. Tekrar karıncalara baktım. Çok tuhaf. Nasıl da hepsi birbirinin peşinden gidiyor. Tren gibi. Sırayı hiç bozmadan. Karşı karşıya gelince bile biri diğerine yol veriyor; ama kendi yolundan şaşmamak şartıyla. Enteresan. Küçük bir hayat kendi küçük yaşamı için gerekli olan şeyleri sağlıyor. En sonunda karıncalar bir deliğe girdiler. Demek onların yuvası burasıymış. Sonra onları daha fazla rahatsız etmemek için ayağa kalktım. Yeniden banka oturdum. Uzaktan onları seyretmeye devam ettim.

Karıncalara bakınca aslında bizim hayatımızın da ne kadar küçük olduğunu anladım. Karıncalar diğer hayvanlara oranla çok küçükler. İnsanlar gibi. Mesela insanlar da birbirine göre boy oranında farklıdır, kimisi uzun, kimisi kısadır. Ancak hepimiz yüksek dağlardan, şehrin binalarından çok küçüğüz. Biz karıncadan büyüğüz doğru; ama her birimizin hayatı onlarınki gibi çok küçük. Her birimiz yaşamımızı sağlamak için birtakım şeyler yapıyoruz. Çalışıyoruz, çünkü hayallerimiz var, düşünmemiz gereken geleceğimiz var. Karıncalar da aynı

şekilde, azimle çalışıyorlar; çünkü küçük hayatları için karınlarını doyurmaları gerekiyor, hayatta kalmak için savaş veriyorlar, vazgeçmiyorlar. Böyle zamanlarda insan anlıyor aslında şu dünyada ne kadar da küçük varlıklar olduğumuzu. Herkesin ayrı ayrı küçücük hayatları var.

Biz ise şu kısacık hayatımızı daha doğru dürüst değerlendirmeyi bile başaramıyoruz. Tadını çıkarmamız gereken hayattan, şikâyet ederek üzülmüyoruz hep. Geçmişte yaşıyoruz çoğumuz, belki de bu yüzden geleceğe umut vaat eden bakışlarla bakmaya cesaretimiz yok. Keşke şu karıncalar kadar bile olsa hayata karşı umutlu olabilsek, her şeyi boş verip hayatımızı dolu dolu yaşayabilsek, hayatı kendimize zehir etmesek. Aniden arkadan gelen arabanın korna sesi beni içinde kaybolduğum düşüncelerden uyandırdı.

Saatime baktım. Saat neredeyse sekize geliyordu, eve gitme vaktim gelmişti. Karıncalara doğru eğildim ve çok zayıf sesle fısıldadım:

Hoşça kalın minik dostlarım, ayrıca küçücük hayatlarımızın ne kadar değerli olduğunu anlamamda yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sonra kalkıp koşmaya başladım, eve ekmek almam gerekiyordu, geç kalmamam lazımdı.

SEN HİÇ..? (Feyza KURT)

Sen hiç gözlerini kaybettin mi? Ben kaybettim. Ben üç yıl önce gözlerimi kaybettim. Pekiye sen hiç ellerini ve kollarını kaybettin mi? Ben onları da kaybettim. İlk önce gözlerimi kaybettim. E tabii haliyle karanlıkta kaldım. Karanlıkta gitmem gereken yönü bulmamı sağlayacak, çarpmadan ilerlememe yardımcı olacak ellere ve kollara ihtiyacım vardı. Onları da kaybettim. Ama hala ayaklarım var. Yani hala ilerliyorum. Zaman benim ayaklarım, benim bacaklarım. Benim olmasına karşın benim kontrolüm yok onlar üzerinde. İstesem de istemesem de ilerliyorlar. Kulaklarım da var ama ses yok ki. Benim sesim bulunduğum yerden 154,4 kilometre uzakta. Nasıl duyabilirim ki? Sen duyabilir misin? Gözlerim olmadan, karanlıkta, ellerim ve kollarım yokken, durmadan, duymadan nasıl ilerleyebilirim ki?

Senin hiçbir amacın oldu mu? Gerçekten okuma, gerçekten konuşma, gerçekten bir şeyler yapma amacın? Benim oldu. Ben üç yıl önce çok iyi bir öğrenci olma kararı aldım. Ama benim öncelikli amacım insanlara yardım etmek değil, hayvanları korumak, infak etmek, doğayı korumak değil! Benim öncelikli amacım benim ellerimi ve kollarımı ve gözümü benden alana iyi bir öğrenci olup toplumda yer edindikten sonra hesap sormak. Eğer toplumda bir yerim olmazsa, eğer büyük adam olamazsam beni dinlemez ki! Bana çocuk der. Anlamaz, geçip gider...

Sen hiç ağladın mı? Ben ağladım. Ama müşahhas bir şekilde bahsetmiyorum. Ben üç yıl önce o kadar çok ağladım ki artık fiziksel olarak ağlayamıyorum. Göz pınarlarım işlevini yitirdi çünkü. Ben içimde ağladım. İçimden ağladım ve kimse görmedi. Hatta bazen ben bile görmedim. Sonradan fark ettim içimde çığlıklar atarak ağlayan birisi olduğunu...

Sen hiç üşüdün mü ve sen sana verilen bir ceketle buz dağlarını eritebilecek bir hale geldin mi? Ben geldim. Ben üşüdüm ve bana, beni kör ve sağır eden kişi ceket verdi. O ceket, benim dünya üzerinde daha önce ulaşılmamış bir sıcaklığa sahip olmamı sağladı. Ben bir daha hiç öyle ısınmadım. Sen ısındın mı?

Sen hiç öfkelenin mi peki? Ben öfkelenin. Ama hepsinin, bütün öfkelerimin, kızgınlıklarımın sonunda hep beni yalnız bırakana kızdım. Öfke yollarım hep ona çıktı. Hep ona kızdım, hep ona bağırardım, hep o... Her öfkenin sonunda yine hep ona çaresiz kaldım.

Senin hiç baban oldu mu? Senin hiç baban gitti mi? Senin hiç gözünü kendisiyle birlikte götürüp seni karanlıkta bıraktı mı? Senin hiç ellerini aldı mı? Senin baban seni hiç gerçekten ağlattı mı? Senin hiç Cahit Zarifoğlu gibi, ben gibi babana baba olasın geldi mi? Senin hiç ilk aşkın, gördüğün ilk adam, ellerini ilk tuttuğun adam, ilk adımlarını attığın, onunla hiç unutamadığın anıların olanı, sıkıntıya düştüğünde yanında olmasını istediğini, asla ve asla yerine başkasının gelemeyeceğini kaybettin mi? Ben kaybettim. Ben babamı üç yıl önce kaybettim ve ölmeden içimdeki mezarına her bir kürek toprağı ben attım.

SÜRGÜN SOFRASI (Şükrü CANKU)

Bir sürgün sofrasına oturmuşum,
Bir yanımı yılanlar
Bir yanımı sarmış çıyanlar.
İki gözümde gurbet bulutu,
Bir yanım Fırat gibi çağlar
Bir yanım Dicle de kan ağlar

Bir hasret yatağına yatmışım,
Sağ yanımı yatak diye toprağa vermişim,
Sol yanıma yorgan diye kara bulut
örtmüşüm,
Ensemde ılık bir sızı,
Yastık diye başımı taşa koymuşum.

Oy sevdiceğim,
Ceylan ürkekliğindeki gözüne vurulmuşum,
Dağ dağ özleminle yanıp küle dönmüşüm,
Nefesini tütün gibi sarıp içime çekmişim,
Adım isyankâra çıkmış.
Yüreğime silah çatmışım,
Artık iflah olmaz yaralarım, bilirim.
Bu sürgün sofrasında ansızın ölürüm.

CAN MEVLANA (Ahmet TEKEŞ)

Selam olsun sana ey kutlu yar,
Kapına geldik, bizi kereminle sar.
Anladım ki tüm dertlerin şifası sizde var,
Şefkat deryası Can Mevlana!

Yüreğimiz dolu gam ile keder,
Bizi hep mutsuz ve üzgün eder,
Anladım ki bunlar bir nazarınızla gider,
Şefkat deryası Can Mevlana!

İçimizdesin, sizi hep anarız,
Her an hasretinizle yanarız.
Gönül deryanıza bir gül gibi kanarız,
Şefkat deryası Can Mevlana!

ŞERİFE ANA
(Selami ÖZKAN)

“Üç derdim var birbirinden seçilmez/Bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm.”

Galip Ağa, yaz kış çizgili pijamasıyla görünürdü evlerinin önünde. Onun bu haline o kadar alışmıştık ki farklı bir elbise giyse kimse tanyamazdı herhalde bu yaşlı adamı. Dikirli olduklarını söylerdi babam. Galip Ağa, küçükken köyden çıkıp gurbete gitmiş hemşerileriyle. İnşaatlarda amele olarak çalışmış yıllarca. Gel zaman git zaman işin inceliklerini kavrayınca hünerli bir sıvacı olmuş. Bir duvarı sıvar, çekilir bakarmış karşısına geçip. “Gaymak gibi oldu gadasını aldığım.” dermiş.

Gurbette biriktirdiği üç beş kuruşu köye yollarmış. Anası babası Galip Ağa'nın yaşı kemâle erince onu köyden bir kızla, Şerife ile evlendirmiş. Yıllar yılları kovalamış ve üç çocukları olmuş. İki oğlan, bir kız; Bünyamin, Nafiz ve Fadime. Oğlanlar da babasının yolunu tutmuşlar ve inşaatçı olmuşlar. Zamanı gelince baş göz etmiş onları da. Fadime'nin gönlü Karanlı bir delikanlıya kaymış ve onunla kaçmış. Ailesinin kızgınlığı ve kırgınlığı geçince gelip ellerini öpmüşler büyüklerin. “Evlattır, atsan atılmaz, satsan satılmaz.” demiş Galip Ağa ve almış kızıyla damadını kanadının altına.

Fadime evlere temizliğe gidermiş. Zenginlerin verdiği birkaç parça kıyafeti eve getirir, uygun olanları ayırır, diğerlerini ihtiyacı olan mahalleliye dağıtmış. Fadime'nin Karanlı Mehmet'ten bir oğlu olmuş. Adını Hasan koymuşlar; iyi bir insan olsun, hasenede bulunsun herkese diye düşünmüşler. Hasan benden bir yaş küçüktü. Yerinde duramaz, damdan dama atlardı. Göz kapaklarını elleriyle kıvrır, göz

damarlarını bize gösterir ve kızları korkuturdu.

Şerife Ana bakardı Hasan'a. Anası da babası da çalışınca torunun nazını çekmek de nineye kalmıştı haliyle. Yaşlı kadın bu hareketli çocuğun peşinde koşmaktan yorulur ve “Canımı yidin, bitirdin Hasan. Yiter gari yavrum, acık otur şu taşın üstüne.” derdi. Hasan, ninesinin söylenmelerine aldırılmaz, ordan oraya koştururdu.

Şerife Ana evine misafirlige gelene çay ikram ederdi. “Dur gıız, şu gastenin üstüne serdiğim çaylar gurumuş mu ola ki?” diye güneşin altında yüksekçe bir yere koyduğu çayları yoklardı. İlk başlarda işin sırrını çözememiştim. Sonradan anladım ki Şerife Ana demlediği çayın işi bitince suyunu süzüyor, bir daha kullanabilmek için onları kurumaya bırakıyordu. Yoksulluğun gözü kör olsundu. Elin verdiği göyneği yıkayıp da giyen insan tutumlu olmalıydı. Muhannete muhtaç olmamak değil miydi hayatın amacı? Varsın el alem gününü gün etsindi, fakirin çilesi ölünce biterdi.

Şimdi marketlerin raflarında çeşit çeşit çayları görünce derinden bir âh çekiyorum. Bir şeyler düğümliyor boğazıma. Diyemiyorum hoyratlara sözümü de seni anıyorum Şerife Ana. Yemyeşil bir çay bahçesi gibi güzel bir diyarda olduğunu biliyorum. Mekânın cennet olsun.